

Meisje A

ABIGAIL DEAN

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Abigail Dean
Oorspronkelijke titel: *Girl A*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Claire Ward © HarperCollinsPublishers Ltd 2021
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Nina Masic / Trevillion Images (vrouw); © Stephen Mulcahey / Trevillion Images (huis)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Foto auteur: © Nicola Thompson Photography
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0639 0
ISBN 978 94 027 6029 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk januari 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Publishers*, Londen, Verenigd Koninkrijk.
Abigail Dean asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Lex (Meisje A)

JE KENT ME NIET, maar mijn gezicht zul je al weleens gezien hebben. Op de eerste foto's maakten ze ons gezicht nog wazig, tot aan ons middel toe. Zelfs ons haar was te herkenbaar om vrij te geven. Naarmate ons relaas oud nieuws werd en de beschermers ervan verslaptten, werden we echter makkelijk te vinden in de donkere krochten van het internet. De populairste foto is genomen voor het huis aan Moor Woods Road, op een avond in september. We stroomden naar buiten en gingen op een rijtje staan, zes van ons gerangschikt naar lengte en Noah in de armen van Ethan, terwijl vader de camera op ons richtte. Kleine witte schimmen, niet op ons gemak in het zonlicht. Achter ons het huis dat, rustend in de avondzon, schaduwen wierp vanuit de ramen en deur. We stonden stil en keken in de camera. Het had perfect moeten zijn. Maar vlak voordat mijn vader afdruckte, hief Evie haar gezicht naar me op en kneep in mijn hand. Op de foto staat ze op het punt iets tegen me te zeggen en krullen mijn mondhoeken omhoog. Wat ze zei, weet ik niet meer, maar ik durf te wedden dat we er later voor hebben moeten boeten.

Het was halverwege de middag toen ik aankwam bij de gevangenis. Tijdens de rit ernaartoe had ik naar een oude playlist geluisterd die door JP was gemaakt, *Have a Great Day*. Zonder de muziek en het geluid van de motor werd het oorverdovend stil in de auto. Ik deed het portier open. Het begon al drukker te worden op de snelweg en de verkeersgeluiden klonken als het ruisen van de zee in de verte.

De gevangenis had een korte verklaring vrijgegeven waarin het overlijden van moeder werd bevestigd. De avond ervoor had ik de artikelen op internet gelezen. Ze waren stuk voor stuk oppervlakkig en sloten af met een variant op dezelfde goede afloop: naar verluidt ging het goed met de kinderen van het gezin Gracie, van wie er een paar uit de anonimiteit waren getreden. Ik zat in een handdoek gewikkeld op het hotelbed, omringd door mijn bestelling van de room-service, te lachen. Bij het ontbijt lag er een stapel plaatselijke kranten naast de koffie. Moeder sierde de voorpagina, onder een artikel over een steekpartij bij Wimpy Burger. Komkommertijd.

Bij mijn reservering was een warm ontbijtbuffet inbegrepen en ik bleef er tot het einde toe van eten, tot de serveerster tegen me zei dat ze in de keuken de lunch moesten gaan voorbereiden.

‘Maken veel mensen daar gebruik van?’

‘Dat zou u nog verbazen.’ Verontschuldigend keek ze me aan. ‘Alleen is de lunch niet inbegrepen.’

‘Dat geeft niet. Bedankt, het was erg lekker.’

Toen ik met deze baan begon, zei mijn mentor, Julia Devlin, dat er een tijd zou komen dat ik het beu zou worden om gratis eten en drank te krijgen, dat mijn fascinatie voor keurig opgemaakte borden met hapjes zou afnemen, dat ik mijn wekker niet meer zou zetten voor het ontbijt in het hotel. Devlin had vaak gelijk, maar dit had ze verkeerd ingeschat.

Ik was nog nooit naar de gevangenis geweest, maar die was niet heel anders dan ik me had voorgesteld. Aan de rand van de parkeerplaats verrezen witte muren getooid met prikkeldraad, als een uitdaging uit een sprookje. Daarachter bevond zich een betonnen vestingmuur met vier torens, met in het midden een grijs fort. Moeders wereldje. Ik had de auto veel te ver weg geparkeerd en moest nog een hele zee van lege vakken oversteken, waarbij ik zo veel mogelijk op de dikke witte lijnen bleef. Er stond maar één andere auto op de parkeerplaats, waarin een oude vrouw zat die zich stevig aan het stuur vast-

klampte. Toen ze me zag, stak ze haar hand op alsof we elkaar kenden, en ik zwaaide terug.

Het asfalt onder mijn voeten begon te plakken. Tegen de tijd dat ik bij de ingang aankwam, voelde ik het zweet in mijn beha en in de haartjes in mijn nek. Mijn zomerkleding hing nog in de kast in New York. In mijn herinnering waren de Engelse zomers nogal lauwtjes, dus telkens als ik buiten kwam, verbaasde ik me weer over de strakblauwe lucht. Die ochtend had ik een hele tijd nagedacht over wat ik zou aantrekken, half aangekleed voor de spiegel aan de kleerkast. Kennelijk was er toch niet voor elke gelegenheid een ideale outfit. Uiteindelijk had ik gekozen voor een wit shirt, een slobberige spijkerbroek, spiksplinternieuwe sneakers en een opzichtige zonnebril. Ik had een foto naar Olivia gestuurd met de vraag of mijn outfit te uitbundig was. Maar zij zat in Italië, bij een trouwerij op de stadsmuren van Volterra, en reageerde niet.

Er was een receptioniste, net of het een gewoon kantoor was. ‘Heb je een afspraak?’

‘Ja,’ zei ik, ‘met de baas.’

‘De directeur?’

‘Ja, de directeur.’

‘Ben jij Alexandra?’

‘Klopt helemaal.’

Ik had met de gevangenisdirecteur in de ontvangsthuis afgesproken. ‘Op zaterdagmiddag hebben we een beperkte bezetting,’ had ze gezegd. ‘Na drie uur mag er geen bezoek meer komen. Dan is het lekker rustig.’

‘Dat zou fijn zijn. Bedankt.’

‘Eigenlijk zou ik dit niet moeten zeggen, maar de zaterdagmiddag is het uitgelezen moment voor een uitbraak.’

Nu kwam ze door een gang aanlopen, een ruimte die ze volledig opeiste. Ik had op internet over haar gelezen. Ze was ’s lands eerste vrouwelijke directeur van een extra beveiligde inrichting en had na

haar aanstelling een paar interviews gegeven. In eerste instantie had ze politieagent willen worden, maar in die tijd gold er nog een lengte-eis waar ze vijf centimeter onder zat. Ze was erachter gekomen dat ze wél lang genoeg was om cipier te worden. Dat was niet logisch, maar zij vond het prima. Vandaag was ze gehuld in een felblauw mantelpak – dat ik herkende van de foto's bij de artikelen – en eigenaardig sierlijke schoenen, alsof iemand tegen haar had gezegd dat ze daardoor een iets zachtere indruk zou maken. Ze geloofde heilig in de kracht van rehabilitatie. In het echt zag ze er vermoeder uit dan op de foto's.

'Alexandra.' Ze schudde me de hand. 'Gecondoleerd.'

'Het doet me niet zo veel,' zei ik, 'dus zit er maar niet mee.'

Ze gebaarde naar de gang waar ze net vandaan was gekomen. 'Mijn kantoor is vlak bij de bezoekruimte. Kom maar mee.'

De gang was pastelgeel, beschadigd bij de plinten en behangen met vergeelde posters over zwangerschap en meditatie. Aan het eind van de gang stonden een beveiligingspoortje en een lopende band waar je je persoonlijke bezittingen op kon leggen. De wanden werden hier tot aan het plafond in beslag genomen door stalen kluisjes. 'Een formaliteit,' zei ze. 'Het is nu tenminste niet druk.'

'Net als op een vliegveld.' Ik dacht aan de gang van zaken in New York, twee dagen eerder: mijn laptop en telefoons in een grijze bak, en de nette, transparante zak met make-up ernaast. Mensen die vaak vlogen kregen voorrang, dus ik hoefde nooit in de rij te staan.

'Precies hetzelfde, ja.' Ze leegde haar zakken op de lopende band en liep door het poortje. Haar persoonlijke bezittingen bleken te bestaan uit een bewakingspas, een sleutel, een roze waaier en een tube zonnebrandcrème voor kinderen. 'Een heel gezin met roodharigen,' legde ze uit. 'We zijn niet gemaakt voor dit soort dagen.' Op de foto op het pasje zag ze eruit als een tiener, popelend om op haar eerste werkdag te beginnen. Mijn eigen zakken waren leeg, dus ik liep meteen achter haar aan.

Verderop was er ook niemand te bekennen. We liepen door de bezoekerimte, waar de plastic tafeltjes en verankerde stoelen al klaarstonden voor het volgende bezoek. Aan het andere uiteinde van het vertrek bevond zich een metalen deur zonder ramen. Ergens daarachter moest moeder zich bevinden, nam ik aan, net als de kleine cel waar ze de afgelopen jaren had doorgebracht. Op weg naar de deur raakte ik een stoel aan en dacht aan mijn broer en zus, wachtend in deze stalen kamer tot moeder naar binnen werd geleid. Delilah moest hier vaak hebben gezeten en ook Ethan was een keer op bezoek geweest, puur uit edelmoedigheid. Na afloop had hij een stuk geschreven voor *The Sunday Times*, getiteld 'De kunst van het vergeven'. De conclusie: er waren veel struikelblokken, allemaal even voorspelbaar.

Voor het kantoor van de directeur moesten we door een andere deur. Ze drukte haar pasje tegen de muur en tastte in haar zakken naar een extra sleutel. Die zat in haar borstzakje, vastgemaakt aan een plastic sleutelhanger met een fotootje vol roodharige kinderen. 'Zo,' zei ze, 'daar zijn we dan.'

Het was een eenvoudig kantoor met muren vol gaten en uitzicht op de snelweg. Kennelijk had zij dat ook in de gaten gehad en was ze het er niet mee eens geweest, want ze had een sober houten bureau en een bureaustoel neergezet en ergens het geld vandaan gehaald voor twee leren banken, waarschijnlijk voor als er gevoelige kwesties moesten worden besproken. Aan de muren hingen haar diploma's en een kaart van het Verenigd Koninkrijk.

'Ik weet dat we elkaar nog niet eerder hebben ontmoet,' zei ze, 'maar er moet me nog iets van het hart voordat de notaris erbij komt.' Ze gebaarde naar de banken.

Zelf had ik een gloeiende hekel aan formele besprekingen op comfortabel meubilair. Het was onmogelijk om jezelf dan een houding te geven. Op de tafel voor ons stond een kartonnen doosje met daarop een dunne bruine envelop waar de naam van moeder op stond.

'Hopelijk vind je dit niet onprofessioneel van me,' zei de directeur,

‘maar ik weet nog dat ik jou en je familie destijds op het nieuws zag. Mijn kinderen waren toen nog maar heel klein. Sindsdien heb ik nog vaak aan die krantenkoppen moeten denken, ook al voordat ik deze baan kreeg. In dit werk zie je van alles. Dingen die de krant halen, of juist niet. Zelfs na al die tijd zijn er nog steeds dingen die me verbazen, al zijn het er niet veel. Mensen vragen zich vaak af hoe ik nu nog ergens van kan opkijken, maar ik weiger me niet meer te laten verwonderen.’

Ze haalde de waaier uit de zak van haar mantelpak. Van dichtbij zag die eruit als iets wat met de hand gemaakt was door een kind, of door een gevangene. ‘Jouw ouders verbaasden me.’

Ik keek langs haar heen. De zon kroop om de rand van het raam en kon elk moment het vertrek binnenvallen.

‘Het is heel erg wat jullie is overkomen,’ zei ze. ‘Ik spreek namens iedereen hier als ik zeg dat we hopen dat jullie er ooit vrede mee kunnen krijgen.’

‘Zullen we het dan maar hebben over de reden dat je me hierheen hebt laten komen?’ zei ik.

De notaris stond al voor de deur, als een acteur die wachtte tot hij zijn opkomst mocht maken. Hij was gekleed in een grijs pak en een vrolijke das en ik zag dat hij zweette. Het leer kraakte toen hij ging zitten. ‘Bill,’ stelde hij zich voor, waarna hij weer opstond om me de hand te schudden. De bovenkant van zijn kraag was doorweekt en daardoor inmiddels ook grijs. ‘Ik heb begrepen dat je ook jurist bent,’ viel hij met de deur in huis. Hij was jonger dan ik verwacht had, misschien wel jonger dan ik. Waarschijnlijk hadden we ongeveer tegelijk rechten gestudeerd.

‘Gespecialiseerd in fusies en overnames,’ legde ik uit. Om hem op te beuren voegde ik eraan toe: ‘Van testamenten heb ik geen kaas gegeten.’

‘Daar ben ik voor.’

Ik glimlachte bemoedigend.

‘Oké!’ Hij tikte op het kartonnen doosje. ‘Dit zijn de persoonlijke bezittingen, en dit is het testament.’

Hij schoof de envelop over tafel naar me toe en ik scheurde hem open. In het testament stond in moeders bibberige handschrift dat Deborah Gracie haar dochter, Alexandra Gracie, aanwees als executeur-testamentair, dat Deborah Gracies bezittingen bestonden uit ten eerste haar bezittingen in de HM Prison Northwood, ten tweede ongeveer twintigduizend pond die ze had geërfd na de dood van haar man, Charles Gracie, en ten derde het pand aan Moor Woods Road nummer 11 in Hollowfield. Haar bezittingen dienden evenredig te worden verdeeld over haar nog in leven zijnde kinderen.

‘Executeur-testamentair,’ mijmerde ik.

‘Ze leek ervan overtuigd dat jij daar de aangewezen persoon voor was,’ zei Bill.

Ik schoot in de lach, want ik zag het al helemaal voor me: moeder in haar cel, spelend met haar lange blonde haar dat tot aan haar knieën reikte, zó lang dat ze erop kon gaan zitten, als een trucje op een feest om de andere aanwezigen mee te vermaken. Ze denkt na over haar testament, geholpen door Bill, die medelijden met haar heeft, die haar graag wil helpen en die op dat moment ook zit te zweten. Er gaan zo veel vragen door hem heen. Moeder houdt de pen in haar hand, die trilt van zorgvuldig ingestudeerd verdriet. De titel van executeur-testamentair, legt Bill uit, is een eer. Maar er komt ook veel administratieve rompslomp bij kijken en er zal contact onderhouden moeten worden met de overige begunstigden. Moeder, die de kanker aan haar maag voelt vreten en nog maar een paar maanden heeft om ons een trap na te geven, weet precies wie ze moet uitkiezen.

‘Je bent niet verplicht dit op je te nemen als je het niet wilt.’

‘Daar ben ik me van bewust.’

Zijn schouders schokten even. ‘Ik kan je door de basisbeginselen heen loodsen. Het gaat maar om heel weinig bezittingen, dus het zou niet veel tijd hoeven kosten. Het belangrijkste wat je in gedachten

moet houden, is dat je alle begunstigden erbij moet betrekken. Wat je ook met de nalatenschap doet, de overige kinderen moeten er eerst mee instemmen.'

Het was de bedoeling dat ik de volgende middag terug zou vliegen naar New York. Ik dacht aan de koele lucht in het vliegtuig, aan de nette menukaarten die vlak na het opstijgen werden rondgedeeld. Ik zag me mezelf al installeren voor de reis, de afgelopen drie dagen verdoofd door de drankjes in de businesslounge. Uiteindelijk zou ik wakker worden in de donkere avond en door een zwarte auto naar huis worden gebracht.

'Ik moet erover nadenken,' zei ik. 'Het komt nu niet erg gelegen.'

Bill overhandigde me een velletje papier met vaalgrijze lijntjes, waar hij met de hand zijn naam en nummer op had geschreven. Kennelijk konden visitekaartjes er binnen het budget van de gevangenis niet vanaf. 'Laat het me maar weten. Als jij het niet wilt doen, zou het schelen als je iemand anders kunt voordragen. Wellicht een van de andere begunstigden.'

Ik dacht erover na om het voor te stellen aan Ethan, Gabriel of Delilah. 'Misschien.'

Nu tilde hij het doosje op. 'Om te beginnen zijn dit haar bezittingen uit Northwood. Die kan ik vandaag al aan je geven.'

Het doosje woog bijna niets.

'Het is van weinig waarde, vrees ik. Ze had een paar oorkondes voor goed gedrag, maar buiten de gevangenis zijn die weinig waard.'

'Dat is jammer.'

'Verder is er alleen nog de kwestie van het lichaam,' merkte de directeur op. Ze liep naar haar bureau en haalde een map vol plastic insteekhoezen tevoorschijn, met in elk daarvan een folder of een catalogus. Alsof ze een ober was die me de menukaart presenteerde, klapte ze de map voor me open.

Ik ving een glimp op van wat sombere lettertypes en treurige gezichten.

‘Dit zijn een paar mogelijkheden, mocht je geïnteresseerd zijn. Uitvaartondernemingen. In sommige folders staan wat meer details: over de dienst, de kist, dat soort dingen. Al deze ondernemingen bevinden zich in een straal van tachtig kilometer hiervandaan.’

‘Ik ben bang dat er sprake is van een misverstand.’

De directeur klapte de map dicht bij een folder van een lijkwagen met luipaardprint.

‘We zullen het lichaam niet opeisen.’

‘O,’ liet Bill zich ontvallen.

Als de directeur er al aanstoot aan nam, wist ze dat goed te verbergen. ‘In dat geval is het gevangenisbeleid dat je moeder in een onge-markerd graf wordt begraven. Heb je daar bezwaar tegen?’

‘Nee, helemaal niet.’

Het tweede gesprek was met de aalmoezenier, die had gevraagd of ik naar haar toe wilde komen in de bezoekerskapel, aan de rand van de parkeerplaats. Een assistente van de directeur begeleidde me naar een log bijgebouw. Iemand had een houten kruis boven de deur bevestigd en gekleurd crêpepapier voor de ramen gehangen. Glas in lood voor kinderen. Er stonden zes rijen met banken voor een geïmproviseerd altaar met een ventilator, een spreekgestoelte en een beeld van Jezus aan het kruis.

De aalmoezenier zat op de tweede bank van achteren op me te wachten en stond op om me te begroeten. Alles aan haar was rond en vochtig: haar gezicht in het zwakke licht, haar witte gewaad, de twee handjes waarmee ze de mijne vastklampte. ‘Alexandra.’

‘Hallo.’

‘Je zult je wel afvragen waarom ik je wilde zien.’

Ze straalde een zachtaardigheid uit die oefening vereiste. Ik zag haar al voor me in de vergaderzaal van een goedkoop hotel, waar ze met een naamplaatje op een presentatie bijwoonde over het belang van goed getimede stiltes, van mensen de ruimte geven om het woord te nemen.

Zonder iets te zeggen wachtte ik af.

‘Ik heb in de laatste jaren van je moeders leven veel tijd met haar doorgebracht,’ vertelde ze. ‘Daarvoor werkte ik ook al met haar, maar de afgelopen jaren heb ik haar echt zien veranderen. Ik hoop dat dat een troost voor je is.’

‘Zien veranderen?’ Ik voelde een glimlach opkomen.

‘De laatste jaren heeft ze jullie vaak geschreven. Jou, Ethan en Delilah. Ik heb over jullie allemaal gehoord, ook over Gabriel en Noah. Soms schreef ze ook aan Daniel en Evie. Wat voor zonden ze ook had begaan, ze bleef een moeder die haar kinderen had verloren. Ze was zo veel kwijtgeraakt. De brieven gaf ze altijd aan mij, zodat ik haar spelling en de adressen kon controleren. Ze dacht steeds dat de adressen niet klopten, omdat jullie niet terugschreven.’

Het crêpepapier wierp een vleeskleurig licht op het gangpad. Eerst had ik gedacht dat de raambekleding was gemaakt door de gevangenen, maar nu zag ik al voor me dat de aalmoezenier na werktijd op een stoel balanceerde om haar heiligdom aan te kleden.

‘Ik wil het met je over vergiffenis hebben,’ vervolgde ze. ‘Als je in staat bent om anderen te vergeven wanneer ze tegen je zondigen, zal de hemelse Vader ook jou vergeven.’ Ze legde haar hand op mijn knie. De warmte trok meteen door mijn spijkerbroek heen, alsof ze er iets warmers op had gemorst. ‘Als je anderen hun zonden niet vergeeft, zal de Heilige Vader jou je zonden ook niet vergeven.’

‘Vergiffenis,’ herhaalde ik. Het woord bleef haken in mijn keel, maar mijn glimlach haperde geen moment.

‘Heb je ze ontvangen? De brieven?’

En of ik ze had ontvangen. Ik had aan pap gevraagd – mijn echte vader dus, niet die parasiet die me verwekt had – om ze allemaal te vernietigen zodra ze werden bezorgd. Ze waren makkelijk te herkennen: opnieuw dichtgeplakt en met een officieel stempel om mensen erop attent te maken dat het om een brief van een gedetineerde uit HM Prison Northwood ging. Kort na mijn eenentwintigste verjaardag,

toen ik thuis was van de universiteit, biechtte pap op dat hij al die klotebrieven in een doos had bewaard. 'Ik dacht gewoon dat je later misschien nieuwsgierig zou worden.' Het moet tijdens de kerstvakantie zijn geweest, want de barbecue stond in het schuurtje. Hij hielp me het ding naar buiten te rijden en we gingen er gehuld in een jas bij staan, hij met zijn pijp en ik met een kop thee, terwijl we de brieven in het vuur gooiden.

'Volgens mij hebt u een verkeerde indruk gekregen,' zei ik tegen de aalmoezenier. 'Je hoort wel vaker dat er heel wat voorafgaat aan een bezoek aan de gevangenis. De gevangene wacht tot er een bepaalde persoon langskomt. Omdat hij vergeven wil worden. De bezoeker twijfelt al jaren of hij wel moet gaan. Enfin, uiteindelijk gaat hij toch. Meestal gaat het om een ouder en een kind, of misschien om een dader en een slachtoffer, maar dat bezoek komt er. Er wordt gepraat. Zelfs als de bezoeker de gevangene niet vergeeft, schieten ze er toch allebei iets mee op. Maar mijn moeder is dood. En ik ben nooit op bezoek geweest.' Ik kreeg het akelige gevoel dat ik moest huilen en zette snel mijn zonnebril op om het te verbloemen. De aalmoezenier werd een logge witte schim in de duisternis. 'Het spijt me dat ik u niet kan helpen,' zei ik stom genoeg voordat ik door het gangpad wegstropelde.

Buiten begon de zon eindelijk te zakken, het werd tijd voor een drankje. Ik dacht aan de bar in het hotel en dat eerste glas dat mijn ledematen zou verzwaren.

De assistente van de directeur stond me op te wachten. 'Helemaal klaar?' Onze schaduwen vielen lang en zwart op het asfalt en toen ik bij haar aankwam, voegden ze zich samen tot één merkwaardig schep-sel. Waarschijnlijk zat haar dienst er al op.

'Ja,' zei ik, 'ik kan maar beter gaan.'

In de auto keek ik op mijn telefoon. Er was een berichtje van Olivia, waarin ze zich afvroeg of er wel zoiets bestond als té uitbundige kleding.

Ik nam de kartonnen doos van moeder op schoot en tilde het dek-
sel eraf. Een ratjetoe aan bezittingen. Voorspelbaar genoeg zat er een
bijbel tussen. Een haarborstel. Twee velletjes papier, plakkerig van het
plakband, die uit tijdschriften waren gescheurd: een advertentie voor
strandvakanties in Mexico en een voor luiers, waarin een rijtje scho-
ne, vrolijke kindertjes op een witte deken lag. Er was een kranten-
knipsel over Ethans liefdadigheidswerk in Oxford. Plus nog drie cho-
coladerepen en een lippenstift die bijna op was. Nietszeggend, zoals ik
van haar gewend was.

De laatste keer dat ik moeder zag, was op de dag dat we ontsnapten.
Die ochtend werd ik wakker in het bevuilde bed en wist dat mijn da-
gen geteld waren. Als ik niets deed, zou ik daar sterven.

Soms ga ik in gedachten terug naar ons kamertje. Er staan twee
eenpersoonsbedden, elk in een hoek, zo ver mogelijk bij elkaar van-
daan. Mijn bed en dat van Evie. Het kale peertje hangt ertussenin,
rammelend als er voetstappen op de overloop klinken. Meestal is het
licht uit, maar soms, als vader het zo wil, blijft het dagenlang aan. Het
raam heeft hij afgeschermd met een platgedrukte kartonnen doos, in
een poging controle uit te oefenen over ons besef van tijd. Er schemert
echter een zwak bruin licht doorheen, waardoor we de dag van de
nacht kunnen onderscheiden. Achter het karton bevond zich ooit een
tuin en nog verderop de heide. Het wordt steeds moeilijker om te ge-
loven dat die plekken, die wildernissen met hun veranderlijke weer,
nog steeds bestaan. In het schemerduister kun je het twee meter brede
Territorium tussen de bedden zien, dat Evie en ik op ons duimpje
kennen. We hebben er maanden over gediscussieerd hoe je het beste
van mijn bed naar het hare kunt komen. We weten hoe we de glooi-
ende hellingen van plastic tassen moeten bedwingen, die uitpuilen
van voorwerpen die we ons niet kunnen herinneren. We weten dat je
een plastic vork kunt gebruiken om het Moeras van Schaaltjes te be-
dwingen, dat zwart en gestold is en op het punt van uitdrogen staat.

We hebben besproken wat ons de beste manier lijkt om de Pieken van Polyester zodanig te doorkruisen dat je het ergste vuil uit de weg gaat: neem je de hooggelegen route en trotseer je de elementen, of ga je door de tunnels van rottend materiaal daaronder en ga je de confrontatie aan met wat er daar ook op de loer ligt?

Die nacht had ik weer in bed geplast. Ik strekte mijn tenen, draaide met mijn enkels en schopte met mijn benen alsof ik aan het zwemmen was, net als elke ochtend de maanden daarvoor. Twee. Misschien drie. Ik zei tegen de kamer wat ik zou zeggen tegen de eerste persoon die ik tegen het lijf zou lopen als ik vrij was: 'Ik ben Alexandra Gracie en ik ben vijftien jaar. U moet de politie bellen.' Daarna wendde ik me net als elke ochtend tot Evie.

Vroeger waren we dezelfde kant op geketend, zodat ik haar de hele tijd kon zien. Nu waren we zó vastgebonden dat we ons lichaam helemaal moesten verdraaien om elkaar in de ogen te kunnen kijken. In plaats daarvan zag ik haar voeten en de botten in haar benen. De huid nestelde zich in elke holte, alsof die daar warmte zocht.

Evie zei steeds minder. Ik probeerde haar uit de tent te lokken door haar te roepen, ik stelde haar gerust en zong de liedjes die we kenden uit de tijd dat we nog naar school gingen. 'Nu jij,' zei ik. 'Ben je er klaar voor?' Het mocht allemaal niet baten. Inmiddels probeerde ik haar geen cijfers meer te leren, maar zei ik ze hardop tegen mezelf. In het donker vertelde ik haar verhalen, maar ik hoorde geen gelach, vragen of verbazing. Er was alleen maar het stille Territorium en haar oppervlakkige ademhaling die eroverheen gierde.

'Evie,' zei ik. 'Eve. Vandaag gaat het gebeuren.'

In de vroege schemering reed ik terug naar de stad. Er viel een diep goudkleurig licht tussen de bomen door en over de weilanden, maar in de schaduwen van de dorpen en de boerderijen was het al donker. Even overwoog ik de hele nacht door te rijden om nog voor zonsondergang in Londen te kunnen zijn. Door de jetlag zag het landschap

er fel en eigenaardig uit. Waarschijnlijk zou ik uiteindelijk toch aan de slaap moeten toegeven, ergens aan de kant van de weg in de Midlands. Dat leek me geen goed idee, dus stopte ik op een parkeerhaven en reserveerde een hotel in Manchester waar nog kamers met airco vrij waren.

In het eerste slechte jaar praatten we over niets anders dan ontsnappen. Dat was nog in de tijd van het Vastbinden, waarin we alleen 's nachts werden vastgebonden en dan ook nog voorzichtig, met zachte witte materialen. Evie en ik sliepen in hetzelfde bed, ieder met een pols aan een spijl van het bed gebonden en met onze andere handen in elkaar geslagen. Vader en moeder waren de hele dag bij ons, maar we kregen les (met een grote nadruk op Bijbelstudie en wat twijfelachtige wereldgeschiedenis), deden aan lichaamsbeweging (rondjes door de tuin, in ons ondergoed; een keer klauterde er een stel kinderen uit Hollowfield door de brandnetels achter ons erf om zich aan ons te vergapen) en kregen te eten (water en brood, op een goede dag), zonder te zijn vastgebonden. Onze beroemde gezinsfoto is gemaakt aan het einde van die periode, voordat het Ketenen begon en we niet meer zo fotogeniek waren, zelfs niet naar de maatstaven van mijn ouders.

We hadden het erover dat we de banden konden doorknagen of een mes uit de keuken konden meesmokkelen in een zak van ons jasshort. We zouden snelheid kunnen maken tijdens een van onze rondjes door de tuin en kunnen blijven rennen, door het tuinhek en over Moor Woods Road. Vader had altijd een mobiele telefoon op zak, die zouden we makkelijk mee kunnen grissen. Als ik terugdenk aan die tijd, raak ik altijd heel erg in de war. Daar heeft zelfs doctor K, met al haar argumenten, nooit iets aan kunnen veranderen. Het stond te lezen op de gezichten van de politie, de journalisten en de verpleegkundigen, maar niemand kon het opbrengen om de vraag te stellen: waarom ben je niet gewoon weggegaan toen het nog kon?